

ČESKÁ BISKUPSKÁ KONFERENCE

Thákurova 3, 160 00 Praha 6, tel: 220 181 421, fax: 224 310 144, www.cirkev.cz

Ministerstvo práce a sociálních věcí
Na Poříčním právu 376/1
128 00 Praha 2

V Praze dne 20. října 20126
Č.j. 596/2016
vyřizuje: Dr. Váňová

k Č. j.: MPSV-2016/116274-51

Věc: Připomínky České biskupské konference k návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, a některé související zákony

Česká biskupská konference uplatňuje následující připomínky k tzv. velké novele zákona o sociálních službách:

OBECNÉ PŘIPOMÍNKY

1. Obecná připomínka k diskriminačnímu přístupu vůči některým poskytovatelům sociálních služeb

Návrh novely je diskriminační vůči poskytovatelům sociálních služeb, kteří nejsou zařazeni v základní síti kraje nebo základní síti celostátních nebo nadregionálních služeb. Poskytovatelé zařazení do některé z výše uvedených sítí mají možnost získat pro svou činnost dotaci z veřejných zdrojů dle § 101 a násl. zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách. Poskytovatelé nezařazení v některé z těchto sítí tuto možnost nemají. Přitom ale musí všichni poskytovatelé (zařazení i nezařazení do sítě) poskytovat stejně kvalitní sociální služby, vztahují se na ně stejné povinnosti dané zákonem č. 108/2006 Sb., vč. např. registračních podmínek, hlášení personálního obsazení přímé péče, naplňování kritérií standardů kvality, přijímání klientů podle jejich aktuální nepříznivé sociální situace bez ohledu na jejich reálný příjem či stanovování úhrady v maximální výši stanovené zákonem č. 108/2006 Sb., resp. prováděcí vyhláškou k tomuto zákonu (č. 505/2006 Sb.). **Jedná se tedy o jednoznačnou diskriminaci poskytovatelů nezařazených v některé ze sítí a nedovolenou podporu poskytovatelů zařazených v některé ze sítí.** Neřešení této diskriminace by mohlo spustit vlnu soudních řízení proti České republice. Domníváme se, že takto rozdílný přístup je ústavně nekonformní. Opatření pro odstranění diskriminace navrhuje v připomínce k § 73 odst. 3 (viz níže).

2. Obecná připomínka k chystanému sloučení domovů pro seniory a domovů se zvláštním režimem

Nepřipravené je předpokládané sloučení domovů pro seniory s domovy se zvláštním režimem. Obě sociální služby mají svoji nezastupitelnou funkci a tuto funkci plní, navzdory absenci personálních standardů.

Námítka vůči sjednocení domů pro seniory a domovů se zvláštním režimem je dále podávána v souvislosti se zmocněním k vydání prováděcího právního předpisu o minimálních personálních podmínkách poskytování jednotlivých druhů sociálních služeb. Je zcela nepochybné, že klienti domovů se zvláštním režimem jsou ošetrovatelsky náročnějšími klienty než klienti domovů pro seniory. Vydání personálního standardu společného pro oba typy sociálních služeb nebude znamenat nic jiného, než že v případě domovů sociální péče (se zaměřením na „zdravé seniory“) bude personální vybavení předdimenzováno, pokud se bude vycházet z potřeb domovů se zvláštním režimem. Tento nezanedbatelný mzdový náklad bude zcela zbytečně stávající domovy pro seniory zatěžovat. Vytvoření domovů sociální péče má však svůj přesah i do systému veřejného zdravotního pojištění, a to ve smyslu úhrady za poskytnutou zdravotní ošetrovatelskou péči. Jak jsou klienti stávajících domovů se zvláštním režimem ošetrovatelsky náročnější, ve smyslu poskytování sociální služby, je nepochybně péče o ně náročnější i z hlediska poskytování zdravotních služeb (a to jak personálně tak i finančně). Z pohledu zdravotních pojišťoven musí být respektována existence obou typů sociálního zařízení, neboť výdaje ze zdravotního pojištění na klienty těchto zařízení jsou zdravotními pojišťovnami sledovány a vyhodnocovány a následně se promítají do různých forem regulací úhrad z prostředků veřejného zdravotního pojištění. Sledování a rozlišování nákladovosti na zdravotní služby zvlášť na domovy pro seniory a domovy se zvláštním režimem je zcela nezbytné, neboť zprůměrování nákladů obou typů zařízení má zcela zásadní dopady na příjmy domovů se zvláštním režimem od zdravotních pojišťoven. Tento stav pak může vést k tomu, že se poskytovatelé sociálních služeb budou spíše zaměřovat na poskytování služeb „zdravým seniorům“, nikoliv osobám s demencí.

3. Obecná připomínka ke zvýšení nákladů poskytovatelů sociálních služeb spojených se zavedením personálních standardů

Není zcela jasné, jaké zvýšení nákladů přinese zavedení personálních standardů. Jakýkoliv nárůst počtu zaměstnanců bude muset být saturován prostřednictvím státního rozpočtu, a to ať již formou navýšení příspěvků na péči nebo navýšením objemu finančních prostředků určených na dotaci poskytovatelům sociálních služeb. V současné chvíli není legitimní předpokládat, že příjmy klientů (seniorů, zdravotně postižených, rodin s dětmi v nepříznivé sociální situaci, atd.) porostou skokově tak, aby klienti sociálních služeb byli schopni zvýšené náklady spojené s nárůstem počtu zaměstnanců pokrýt. U menších poskytovatelů se může jednat řádově o poloviční až třetinové zvýšení nákladů. Navíc je nutné vzít v úvahu, že i kdyby Ministerstvo financí ČR dodatečně finanční prostředky pro toto navýšení počtu zaměstnanců uvolnilo, budou mnozí poskytovatelé postaveni před otázkou, jak tyto personální standardy naplní, protože pozice pracovníků v sociálních službách je platově výrazně podhodnocena (např. pracovník v sociálních službách v 5. platové třídě bude v roce 2017 do absolvování 2 let započítatelné praxe pod minimální mzdou a maximální platový tarif po absolvování více než 32 let započítatelné praxe bude pouze 15 770 Kč). V době, kdy dochází ke snižování nezaměstnanosti a růstu ekonomiky, bude těžké přesvědčit zaměstnance, aby pracovali částku jen o velmi málo převyšující minimální mzdu. Obdobně není nikterak řešen ekonomický dopad materiálních standardů.

4. Obecná připomínka k přeregistraci poskytovatelů a vydávání registrací na dobu určitou

Povinnost registrovaných poskytovatelů požádat o novou registraci, jak s ním počítají přechodná ustanovení, považujeme za rozpornou s principem ochrany nabytých práv. Jestliže nebylo u těchto poskytovatelů zjištěno žádné pochybení, které by nutnost nové registrace ospravedlňovalo, považujeme to za šikanózní. Tato povinnost, stejně jako nově zavedená registrace na dobu určitou, je způsobilá paralyzovat činnost poskytovatelů, a to jak v oblasti smluvních vztahů uzavíraných na delší období (např. dlouhodobé nájemní smlouvy), tak v přístupu k investičním úvěrům s delší splatností než 5 let, půjčkám či dotacím z evropských fondů, kdy nebude možné prokázat potřebnou dobu udržitelnosti poskytovaných služeb. Dopadat bude i na zaměstnance, u kterých bude pracovní smlouva uzavírána na dobu určitou. Úprava je navíc nadbytečná, neboť stávající úprava zajišťuje dostatek kontrolních i nápravných mechanismů, v krajním případě odnětí registrace.

Navrhovaná úprava tedy v žádném případě nepřinese důvodovou zprávou proklamované „zkvalitnění sociálních služeb skrze nastavení udržitelných vstupních podmínek poskytování sociálních služeb,“ ale zmatek a právní nejistotu.

5. Obecná připomínka k míře dozorové činnosti státu

Navrhovaná dozorová činnost státu nad výkonem sociálních služeb, včetně možného zavedení nucené správy, je zcela neadekvátní. Takto striktně nastavený dohled není ani v případě poskytovatelů zdravotních služeb, nakládajícími s takovými hodnotami jako je lidský život či zdraví, tedy hodnotami srovnatelnými s těmi, které chrání zákon o sociálních službách.

6. Obecná připomínka ke koncepci služeb pro rodinu

Popis služeb pro rodinu je obtížně srozumitelný a matoucí. Tím, že pod toto ustanovení bylo sloučeno větší množství služeb, doporučujeme text více a přehledněji strukturovat. Popis služeb pro rodinu má příliš široké vymezení, uživatelé služby na základě toho mohou mít zkreslenou představu o obsahu služby, i přesto, že bude rozsah uvedený v registraci a na propagačních materiálech (např. budou očekávat pobytové služby apod.).

7. Obecná připomínka k zavedení povinné supervize

Zavedení povinné supervize bude představovat nákladnou položku v rozpočtech, kterou bude potřeba zohlednit při zadávání výpočtů dotací. Toto zavedení supervizí zcela vytlačí možnost volby, kterou doposud skýtá standard 10, uvedený v příloze prováděcí vyhlášky, který pracovníku, doposud umožňoval mít podporu nezávislého odborníka. (tj. konzultanta nastavení procesu požadovaného standardy kvality.)

8. Obecná připomínka z financování zajištění celodenní osobní podpory lidem se stupněm závislosti IV.

Celodenní zajištění osobní podpory a pomoci – asistence lidem žijícím mimo pobytové sociální a zdravotní služby se stupněm závislosti IV.: kritéria uvedená v návrhu vyhlášky jsou příliš obecná, není jasné, jakým způsobem bude kraj posuzovat potřebnost. Pro poskytovatele bude podání žádosti znamenat další administrativní zátěž. Ve zprávě RIA se na str. 18 hovoří maximální výši částky poskytnuté krajem 130 Kč na 1 hodinu aktivní asistence (výčetem se vymezí základní činnosti prováděcím předpisem) a 75 Kč na 1 hodinu pasivní asistence (nová základní činnost „dohled“). Mzdový náklad poskytovatele se však při poskytování „pasivní“

asistence nesnižuje a její poskytování je v mnohých případech stejně potřebné, jako poskytování „aktivní“ asistence.

Zajištění celodenní osobní podpory je povinností služby, tedy je přesunována zodpovědnost na poskytovatele, přičemž je navrhováno poskytování služby nad rámec PnP IV. zdarma, ale kraj má pouze možnost náklady vyrovnat, nikoliv povinnost.

Doporučujeme zavést povinnost dofinancování služby poskytované zdarma krajem.

9. Obecná připomínka k neřešeným střetům zájmů v návrhu zákona

Považujeme za nutné vyřešit střety zájmů, když kraje jsou ze zákona tvůrci SPRSS a do tohoto plánu zahrnují i služby, které sami zřizují. Následně těmto službám přidělují peníze z veřejných rozpočtů. Konkrétně máme na mysli následující střety zájmů kraje:

- (i) Střet zájmů tvůrce plánu a zřizovatele služeb, které si sami do plánu zahrnují,
- (ii) Střet zájmů při rozdělování státní dotace mezi vlastní příspěvkové organizace a ostatní poskytovatele,
- (iii) Střet zájmů hospodaření s veřejným rozpočtem kraje ve prospěch zřizovaných osob svým jménem a jiným subjektům,
- (iv) Střet zájmů v oblasti podpory investic pro vlastní příspěvkové organizace a jiné organizace.

Povinnosti a podmínky jsou pro všechny poskytovatele nastaveny stejně, avšak nástroje má každý jiné. To považujeme za nepřijatelné.

10. Obecná připomínka k systému dalšího vzdělávání zaměstnanců sociálních služeb

Navrhovaný systém dalšího vzdělávání zaměstnanců sociálních služeb je pro svou komplikovanost a vystavení skutečnostem, na jejichž existenci nemá poskytovatel vliv, v praxi nerealizovatelný. Jedná se zejména o tyto skutečnosti:

- a) nedostatečný počet řídicích zaměstnanců, oproti zaměstnancům, na něž se povinnost vztahuje,
- b) odchod zaměstnanců před realizací naplánovaných kurzů a supervizí,
- c) rušení plánovaných kurzů a supervizí ze strany dodavatele „na poslední chvíli“ a v závěru kalendářního roku,
- d) nepružnost nabídky akreditovaných kurzů ve vztahu k proměnlivosti vzdělávacích potřeb zaměstnanců,
- e) nedostatek finančních prostředků na akreditované kurzy a supervizi,
- f) neúměrnost počtu požadovaných hodin vzdělávání ve vztahu k průměrnému měsíčnímu počtu hodin odpracovaných pracovníky v sociálních službách na Dohody mimo hlavní pracovní poměr (například 4 hodiny měsíčně) a k vysokému počtu těchto pracovníků (například 100 u jednoho poskytovatele),
- g) nepřiměřená časová náročnost na řízení procesu naplnění požadavku ve vztahu k počtu hodin odpracovaných pracovníky v sociálních službách na základě dohod mimo pracovní poměr (zjišťování vzdělávacích potřeb, plánování a vyhledávání způsobu jejich naplnění, monitoring a kontrola realizace, vyhodnocování a stanovení opatření při nenaplnění plánu),

- h) rozpor mezi neexistencí kurzů s přesným počtem hodin, který konkrétnímu pracovníkovi zbývá do povinného počtu hodin dalšího vzdělávání (například 3 hodiny), a nemožností hradit hodiny dalšího vzdělávání nad zákonem stanovený objem z veřejných finančních prostředků.

Vzhledem k výše uvedenému považujeme sankcionovat byť částečné nesplnění této povinnosti jakožto správní delikt za zcela nepřiměřené.

11. Obecná připomínka ke slučování služeb

Navrhujeme sloučit do jedné kategorie služeb sociální služby péče v terénní formě, a to služby dle § 39 (osobní asistence), § 40 (pečovatelská služba) a § 44 (odlehčovací služby).

Jedná se o duplicitu, o které hovoří odborníci již dlouhou dobu. Navrhujeme spojit tyto služby do jedné.

Předkládaný návrh si mimo jiné klade za cíl optimalizaci druhů sociálních služeb. Přesto i nadále zde zůstávají samostatně služby, které jsou obsahově velmi podobné a jejichž základní činnosti se v mnohém překrývají. Jedná se například o službu osobní asistence, terénní formu odlehčovací služby a pečovatelskou službu. I nadále tak bude docházet k překryvu základních činností u registrovaných sociálních služeb jednoho poskytovatele, nedojde ke snížení celkových nákladů na poskytování těchto sociálních služeb v rámci jedné organizace, poskytovatel i registrující orgán budou i nadále nadměrně a zbytečně zatěžováni administrativou. Přitom jedním z cílů novely má být zpřehlednění a zjednodušení systému a odstranění duplicit.

12. Obecná připomínka k absenci základní volitelných služeb u některých druhů sociálních služeb

Navrhujeme ke všem druhům služeb (poradenství, prevence, péče) uvedeným v § 39-70 doplnit jako základní volitelnou činnost: a) poskytování materiální a potravinové pomoci, b) pastorační a duchovní péče.

Pokládáme za důležité, aby poskytovatelé měli možnost poskytnout jako základní volitelnou činnost též potravinovou a materiální pomoc, zvláště lidem pod hranicí chudoby.

Dále navrhujeme, aby nová základní sociální činnost – pastorační a duchovní péče – byla zařazena jako základní volitelná činnost ke všem druhům služeb v § 39-70. Jiný postup je pro klienty diskriminační. Čím je odůvodněno, že tato služba je jako základní volitelná uvedena u domovů sociální péče, ale nikoliv např. u zdravotnických zařízení lůžkové péče, stacionářích či azylových domech?

13. Obecná připomínka ke členění domovů pro osoby se zdravotním postižením a domovů sociální péče

V rámci zjednodušení kategorizace poskytovaných služeb navrhujeme sloučení domovů pro osoby se zdravotním postižením (§ 48) a domovů sociální péče (§ 49) do jedné služby. Členění pak bude vyřešeno pojmenováním cílové skupiny při registraci.

PŘIPOMÍNKY K JEDNOTLIVÝM USTANOVENÍM

14. K čl. I bodu 14 (§ 21a odst. 1 zákona, ohlašovací povinnost)

Navrhujeme v ustanovení § 21a odst. 1 části věty za středníkem, vypustit slova: „i poskytovatel sociálních služeb osobní asistence, pečovatelská služba, chráněné bydlení a týdenní stacionář, jestliže se o této skutečnosti dozví v souvislosti s poskytováním těchto sociálních služeb oprávněné osobě,“.

Nepovažujeme za reálné ve službách osobní asistence, pečovatelská služba, ohlašovat hospitalizaci klienta, a to i v případě, že se o této skutečnosti dozvíme. U těchto druhů služeb nezjistíme výši priznaného příspěvku na péči a nevíme, zda je klient příjemcem příspěvku. Důvodem je, že klient platí za jednotlivé nasmlouvané úkony. Výše úhrady za terénní služby se nemusí rovnat výši příspěvku.

Zákon č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů v § 5 odst. 1) písmeno d) stanoví, že správce je povinen shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu.

Klient může přerušit službu a během této doby dojde k jeho úmrtí. Pracovníci terénní služby nezjistí úmrtí klienta a nesplnili by ohlašovací povinnost.

Výše příspěvku na péči není potřebným údajem pro poskytování pečovatelské a asistenční služby.

Za využití příspěvku na péči je zodpovědný jeho příjemce a informaci o neoprávněném čerpání mají primárně k dispozici jiné instituce než poskytovatel sociální služby. Není účelné touto zodpovědností zatížit poskytovatele sociální služby namísto institucí, které jsou kompetentní k jejímu naplňování. Ohlašovací povinnost by navíc pro zaměstnance poskytovatele představovala neúměrnou zátěž (například 1 sociální pracovník služby osobní asistence vede případy 100–300 uživatelů služby). Prokazování toho, zda poskytovatel sociální služby o skutečnosti věděl či nevěděl (ve vztahu ke spáchání správního deliktu) bylo komplikované.

Tato připomínka je zásadní.

15. K čl. 1 bodu 31 (§ 39 zákona, základní činnosti osobní asistence)

Navrhujeme, aby v § 39 odst. 2 písm. h) byla čárka nahrazena tečkou a písm. i) bylo zcela vypuštěno.

Nesouhlasíme se zařazením „pomoci při zajištění bezpečí a možnosti setrvání v přirozeném sociálním prostředí“ mezi základní činnosti služby.

Možnost setrvání v domácím prostředí je hlavním účelem služby, nikoliv základní činností. Pokud bude součástí základní činnosti pomoc při zajištění bezpečí, stanou se tak zaměstnanci sociálních služeb odpovědní za bezpečí klientů nepřírodným způsobem.

Tato připomínka je zásadní.

16. K čl. I bodu 32 (§ 40, základní činnosti pečovatelské služby)

Navrhujeme, aby v § 40 odst. 2 písm. b) byla čárka nahrazena tečkou a písm. c) bylo zcela vypuštěno. Písm. d) a e) pak bude nutno přečíslovat.

K odůvodnění viz předchozí bod.

Tato připomínka je zásadní.

17. K čl. I bodu 36 (§ 44 odst. 1 zákona, časové ohraničení odlehčovací služby)

Navrhujeme v § 44 odst. 1 vypustit slova „na dobu nejdéle tří měsíců“, tj. ponechat předmětné ustanovení v původním znění.

Je ohrožující pro osobu využívající tuto službu časové omezení služby po dobu 3 měsíců. Např. v rodině mohou nastat situace, kdy budou potřebovat využít delší dobu pobytu v odlehčovací službě.

Služba je ze své podstaty využívána neformálními pečovateli především k jejich odpočinku, tak aby pečující osoba zvládla i dlouhodobé poskytování neformální péče a nehrozilo její vyčerpání a nutnost řešit potřebnou péči o danou osobu například umístěním v pobytové službě. Dále služba umožňuje zastoupit pečovatele v době, kdy si potřebuje zařídit své osobní záležitost (návštěva lékaře, vyřizování na úřadech, volnočasové aktivity apod.). Řada neformálních pečujících proto využívá odlehčovací služby pravidelně např. v terénní formě např. několik hodin v týdnu. Omezení poskytování terénní i ambulantní formy služby na 3 měsíce pro ně znamená nejistotu a může je ohrozit vyčerpáním, což může znemožnit zajištění péče o závislou osobu v domácím prostředí. Pobytová forma je poskytována na různě dlouhou dobu. Její vymezení specifikuje služba ve veřejném závazku. Stává se, že v pobytové formě z důvodu nepříznivé sociální situace využívá službu člověk déle než 3 měsíce.

Tato připomínka je zásadní.

18. K čl. I bodu 45 (§ 49 odst. 1 zákona, domovy sociální péče)

Navrhujeme v § 49 odst. 1 za slova „osobám s chronickým duševním onemocněním,“ doplnit slova „jejichž stav je stabilizovaný,“. Dále se navrhuje do stejného ustanovení doplnit za slova „osobám se závislostí na návykových látkách“ slova „které podstoupily léčbu“.

Novelou koncipovaná cílová skupina je příliš široká.

Osoba závislá na návykových látkách může trpět abstinenčními příznaky, a pokud bude i nadále zneužívat návykové látky v domově, nebudou moci pracovníci zajistit ostatním klientům bezpečí např. z důvodu agresivního chování.

Osoba, která vede rizikový způsob života, nemusí mít ještě nastavenou léčbou, a tudíž může narušovat soužití ostatních klientů. Tento stav bude přetrvávat, než se léčba upraví. Z naší praxe vyplývá, že délka objednání na psychiatrické vyšetření trvá 1-2 měsíce. Přestěhováním klientů na jedno patro v domově sociální péče je stigmatizační a tomu se snažil tento zákon předejít.

Tato námitka je zásadní.

19. K čl. I bodu 53 (§ 57 odst. 1, azylové domy)

Navrhujeme, aby v § 57 odst. 1 bylo vypuštěno slovo „zpravidla“ a číslovka „26“ nahrazena číslovkou „18“.

Stávající nastavení azylových domů je vyhovující. Není žádoucí oddělovat část mladých dospělých ve věku od 18-26 let od ostatních. Není vhodné převádět dětské domovy a kojenecká zařízení touto formou do zákona o sociálních službách.

Tato připomínka je zásadní.

20. K čl. I bodu 57 (§ 58 odst. 1, základní vymezení služeb pro rodinu)

Navrhujeme, aby byla v § 58 odst. 1 na konci první věty tečka nahrazena čárkou a doplněna slova „a těhotným ženám.“

Služby pro rodinu nemají mezi cílovými osobami či skupina osob zahrnuty těhotné ženy, kterým by tyto služby měly být také určeny. Mezi klienty služeb pro rodinu je nutno zahrnout také těhotné ženy.

Tato připomínka je zásadní.

21. K čl. I bodu 63 (§ 60a zákona, intervenční centra)

Navrhujeme v § 60a odst. 1 nahradit slova „genderově podmíněného“ slovem „domácího“.

Sousloví genderově podmíněné násilí je dle našeho názoru nejasné a zavádějící. Není zřejmé, zda se má vztahovat na oběti násilí vůči sexuálním menšinám či motivovaného nenávislí k osobám opačného pohlaví (muž – žena). Domácí násilí je oproti tomu výraz neutrální, obecný, pod který se dají subsumovat veškeré myslitelné případy násilí, jehož oběti budou pomoc intervenčního centra vyhledávat. Legislativa by měla užívat neutrálních výrazů, protože stát se nesmí vázat na žádnou ideologii ani náboženské vyznání (čl. 2 odst. 1 Listiny).

Tato připomínka je zásadní.

22. K čl. I bodu 57 (§ 58 odst. 2, služba pro rodinu, azylové domy)

Navrhujeme, aby byla do § 58 odst. 2 přidána písm. e) a f). Písmeno e) zní: „v azylovém domě pro matky s dětmi na přechodnou dobu matce s dítětem nebo dětmi v nepříznivé sociální situaci spojené se ztrátou bydlení, zejména pokud by v důsledku jejího neposkytnutí mohlo dojít k odloučení dítěte od matky,“. Písmeno f) zní: „v azylovém domě pro otce s dětmi na přechodnou dobu otci s dítětem nebo dětmi v nepříznivé sociální situaci spojené se ztrátou bydlení, zejména pokud by v důsledku jejího neposkytnutí mohlo dojít k odloučení dítěte od otce.“

Dle důvodové zprávy je služba azylových domů (§ 57) nyní určena zpravidla pro osoby od 26 let věku s tím, že výslovně není určena pro rodiny nebo rodiče s dětmi, protože tyto služby

byly zahrnuty nově do služeb pro rodinu (§ 58). Dle našeho názoru je však nutné zachovat možnost registrovat službu azylový dům také pouze pro jednoho rodiče s dítětem nebo dětmi, a to jak pro matku, tak otce zvlášť.

V azylových domech pro matky s dětmi v tísní hledají své útočiště především matky, které trpěly domácím násilím. Pokud by zde existovala možnost ubytování mužů, mělo by to velmi negativní dopad na bezpečnost péče o oběti domácího násilí a azylový dům pozbude svého poslání. Obdobně, byť se v praxi tyto případy vyskytují méně, by měla existovat stejná možnost pro muže s dítětem nebo dětmi.

Tato připomínka je zásadní.

23. K čl. I bodu 57 (§ 58 odst. 4 zákona, základní činnosti služby pro rodinu)

Navrhujeme, aby do § 58 odst. 4 byla v písmeni c) nahrazena tečka čárkou a následně vloženo nové písm. d), které zní: „výchovné, vzdělávací a aktivizační činnosti.“

Tyto činnosti jsou významnou složkou terénní práce v rodinách.

Prostřednictvím těchto činností se často navazuje kontakt s rodinou, buduje se na nich důvěra tak, aby bylo možné přistoupit k citlivějším a závažnějším obtížím, se kterými se rodina potýká. Daná cílová skupina má významné zábrany v přístupu k těmto činnostem organizovaným jinými institucemi (uživatelé služby často nemají dovednosti a vůli někam pravidelně docházet).

Tato připomínka je zásadní.

24. K čl. I bodu 57 (§ 58 odst. 7 a 8, základní a volitelné činnosti služby pro rodinu)

Navrhujeme, aby bylo zaměněno pořadí odstavce 7 a 8.

Jedná se o logickou posloupnost, nejprve by měly být zmíněny činnosti základní, až poté volitelné.

25. K čl. I bodu 77 (§ 73 odst. 6, upřesnění charakteru příspěvku)

Navrhujeme v § 73 odst. 6 vypustit tečku a doplnit slova „na péči.“

Navrhuje se přesně specifikovat, o jaký příspěvek se jedná.

26. K čl. I bodu 77 (§ 73, úhrada za sociální služby)

Navrhujeme do ustanovení § 73 vložit za odstavec 6 nový odstavec 7), který zní: „Odstavec 3 a 5 se nepoužije v případě poskytovatelů sociálních služeb nezařazených do krajské sítě sociálních služeb nebo sítě sociálních služeb celostátního nebo nadregionálního charakteru.“

Současný zákon o sociálních službách, ani předložená novela, nereflektuje skutečnost, že jsou sociální služby poskytovány též subjekty, které nejsou nikterak vázány na rozpočet svého zřizovatele (příspěvkové organizace), ani nejsou zařazeni do krajské sítě ani sítě sociálních služeb celostátního nebo nadregionálního charakteru, a tudíž nejsou příjemci vyrovnávací platby. Není tak žádného důvodu, aby tyto subjekty poskytovaly svým klientům stravu a ubytování za regulované ceny. Poskytovatelům v podobě příspěvkové organizace, či poskytovatelům, kteří jsou příjemcem vyrovnávací platby, jsou tyto regulované příjmy dorovnávány z veřejných rozpočtů.

Důvodem pro úpravu financování sociálních služeb v zákoně o sociálních službách je skutečnost, že finanční prostředky, které lze od klientů vybrat, spočívají buď v nízkém příspěvku na péči či v regulovaných cenách za ubytování a stravu, přičemž výše těchto prostředků neodpovídá požadavkům kladeným na kvalitu sociálních služeb. Ze strany státu jsou tak na jedné straně stanoveny požadavky a pravidla na kvalitu a určitou úroveň poskytovaných sociálních služeb, a na druhou stranu jsou poskytovatelé nuceni tyto požadavky zajišťovat za státem regulované ceny (příspěvek na péči, maximální výše úhrady za ubytování a stravu), přičemž pouze některým vybraným subjektům jsou dorovnávány případné ztráty z toho vzniklé. Je proto zcela přirozené ostatním subjektům deregulovat tyto ceny tak, aby mohly dosahovat státem stanovené požadavky na zajištění poskytování sociálních služeb. Dojde tak ke zcela jednoznačnému oddělení poskytovatelů, kteří jsou navázáni na veřejné rozpočty, u nichž budou poskytovány služby za regulované ceny, od poskytovatelů, kteří z veřejných rozpočtů nečerpají žádné prostředky a ti pak budou oprávněni poskytovat služby za ceny neregulované.

Tato připomínka je zásadní.

27. K čl. I bodu 81 (§ 75 odst. 2, okruh osob, jimž pečovatelská služba poskytuje stravu bez úhrady)

Navrhujeme v § 75 odst. 2 ponechat původní znění, tj. vypustit písm. b) navrhované novely.

Řešení považujeme za nesystémové. Rozšíření okruhu osob, kterým je poskytována pečovatelská služba bez úhrady povede k další finanční zátěži poskytovatelů. Finanční náhrada za takto poskytnuté služby by měla být adresná a konkrétní, v současné době tomu tak není ani v případě stávajícího ustanovení. Navrhujeme ustoupit od tohoto rozšíření. Tuto pomoc může poskytnout pracovník prarodinné služby.

Tato připomínka je zásadní.

28. K čl. I bodu 83 (§ 75 odst. 3, stanovení povinnosti doložení výše příjmu)

Navrhujeme, aby do ustanovení § 75 byl za odstavec 3 přidán nový odstavec 4, který zní: „Osoba, které jsou poskytovány sociální služby, a které by podle odstavce 3 částka příspěvku ve stupni IV spolu s jejím pravidelným příjmem nepostačuje k úhradě částky za poskytování osobní asistence v potřebném rozsahu, je povinna doložit poskytovateli těchto sociálních služeb výši svého příjmu a příspěvku na péči a neprodleně mu oznamovat změny v příjmu, které mají vliv na výši úhrady podle odstavce 3.“

Sociálním pracovníkům zákon neumožňuje zjišťovat výši pravidelného příjmu a příspěvku na péči u asistenční služby. Tudíž pokud by text zůstal v původní verzi, poskytovatel by nemohl splnit zákonnou podmínku a poskytovat službu částečně bez úhrady, případně by klienti mohli neoprávněně požadovat službu bez částečné úhrady.

Ke znění § 75 odst. 3 rovněž uvádíme, že zde není vymezeno kdo, jak a na základě čeho je oprávněn rozhodnout, jaký je potřebný rozsah služby a rovněž absentuje ustanovení upravující otázku, kdo nahradí poskytovateli náklady na zajištění takové služby.

Tato připomínka je zásadní.

29. K čl. 1 bodu 94 (§ 79 odst. 5 písm. d) bod 7, podmínky registrace)

V ustanovení § 79 odst. 5 písm. d) bodě 7 navrhuje za čárku doplnit následující slova „hodinová kapacita terénních služeb,“.

V terénních službách s mnoha proměnnými, jako je např. nepřetržitá služba, je stanovení a dodržení okamžité kapacity velmi složité. Tyto služby reagují na měnící se potřeby uživatelů hlavně z časového hlediska, snaží se pružně reagovat na potřeby uživatelů v míře, jakou umožňuje hodinová kapacita pracovníků služby na týden či měsíc a zákoník práce. Stanovení okamžité kapacity je zde velmi svazující, neumožní poskytovateli pružně reagovat a vystavuje jej riziku správního deliktu při jejím překročení či při odmítnutí uzavřít smlouvu o poskytování služby z důvodu plné kapacity.

Proto navrhuje upravit na okamžitou kapacitu u pobytových a ambulantních služeb a hodinovou kapacitu u služeb terénních.

Tato připomínka je zásadní.

30. K čl. I bodu 105 (§ 81a, registrace na dobu určitou)

Navrhujeme vypustit celý § 81a.

Navrhovaná registrace na dobu určitou je způsobilá paralyzovat činnost poskytovatelů, a to jak v oblasti smluvních vztahů uzavíraných na delší období (např. dlouhodobé nájemní smlouvy), tak v přístupu k investičním úvěrům s delší splatností než 5 let, půjčkám či dotacím z evropských fondů, kdy nebude možné prokázat potřebnou dobu udržitelnosti poskytovaných služeb. Dopadat bude i na zaměstnance, u kterých bude pracovní smlouva uzavírána na dobu určitou. Úprava je navíc nadbytečná, neboť stávající úprava zajišťuje dostatek kontrolních i nápravných mechanismů, v krajním případě odnětí registrace.

Navrhovaná úprava tedy v žádném případě nepřinese důvodovou zprávou proklamované „zkvalitnění sociálních služeb skrze nastavení udržitelných vstupních podmínek poskytování sociálních služeb,“ ale zmatek a právní nejistotu.

Tato připomínka je zásadní.

**31. K čl. I bodu 106 (§ 82 odst. 1, lhůta k podání žádosti o změně registrace)
Navrhujeme, aby v § 82 odst. 1 byla číslovka „15“ nahrazena číslovkou „30“.**

Domníváme se, že takto prodloužená lhůta lépe reflektuje potřeby praxe. Poskytovatelé budou schopni tuto lhůtu dodržet i v době svátků, dovolených apod.

Tato připomínka je doporučující.

32. K čl. I bodu 117 (§ 88 písm. e), povinnost poskytovatele plánovat průběh sociální služby a vést o ní záznamy)

Navrhujeme v § 88 písm. e) před úvodní slova „společně s osobou“ vložit slova „vyjma sociální služby pastorační a duchovní péče“.

V § 35 písm. r) je nově zakotvena základní činnost při poskytování sociálních služeb „pastorační a duchovní péče“. Jakkoliv vítáme tento krok, je nutné zohlednit specifickou povahu této služby. Nejedná se totiž pouze o službu sociální, ale zejména o službu povahy duchovní, která umožňuje realizovat příjemci služeb jeho právo na svobodu náboženského vyznání. Poskytování pastorační a duchovní péče je proto třeba vnímat v kontextu čl. 10, 15 a 16 Listiny základních práv a svobod.

Lze předpokládat, že při poskytování služeb pastorační a duchovní péče bude klient pastoračnímu pracovníkovi (např. knězi, pastoračnímu asistentovi či osobě v obdobném postavení) sdělovat informace, které samy o sobě jsou předmětem povinné mlčenlivosti vyplývající z vnitřních předpisů církví. Tato povinnost mlčenlivosti duchovního (zjednodušeně označovaná jako zpovědní tajemství) je přitom českým právem na řadě míst uznána (viz např. možnost odepření svědecké výpovědi, absence oznamovací povinnosti ve vztahu k trestným činům apod., či např. ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 3/2002 Sb.).

Právní úprava vedení záznamů o poskytovaných službách tudíž musí být konformní s povinností mlčenlivosti duchovních.

Dále platí, že veškeré informace, které se kaplan (pastorační pracovník) dozví při pastorační a duchovní péči jsou chráněnými osobnostními projevy, resp. citlivými údaji ve smyslu ustanovení § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Správce osobních údajů je přitom povinen shromažďovat osobní údaje v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu. Jsme přesvědčeni, že pouhá obecně koncipovaná povinnost poskytovatele vést záznamy o průběhu poskytování sociální služby nemůže ospravedlňovat uchovávání údajů vypovídajících o náboženském či světonázorovém přesvědčení klientů, včetně všech citlivých osobních informací, které jsou předmětem rozhovoru či zpovědi s kaplanem.

V případě přijetí novely v této podobě by poskytovatelé byli sevřeni hrozbou sankce ze dvou stran. Za porušení povinnosti vést záznamy či neplánování průběhu poskytování sociální služby by jim hrozila pokuta za správní delikt dle § 107 odst. 2 písm. c) zákona o sociálních službách, a to až do výše 250.000,- Kč. Za porušení povinnosti při zpracování citlivých údajů by však poskytovatelům hrozil postih za správní delikt, a to až do výše 10.000.000,- Kč (§ 45 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů)!

Jistě nebylo cílem zákona, aby poskytovatel sociálních služeb spáchal správní delikt, ať se již zachová jakkoliv. Odmítl-li by totiž sociální službu pastorační a duchovní péče, dopustil by se

správního deliktu dle § 107 odst. 2 písm. d), za což by mu hrozil postih ve výši 20.000,- Kč. Pokud by to navíc neuvedl v evidenci odmítnutých žadatelů, hrozil by mu další postih do výše 50.000,- Kč.

Nadto lze ještě zmínit i možný trestněprávní postih v důsledku možného spáchání trestného činu neoprávněného nakládání s osobními údaji ve smyslu § 180 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Objektivní stránka skutkové podstaty výše uvedeného trestného činu totiž spočívá v tom, že pachatel poruší státem uznanou mlčenlivost (zповědní tajemství je státem uznaná mlčenlivost, viz níže) tím, že neoprávněně zveřejní, sdělí nebo zpřístupní třetí osobě údaje získané v souvislosti s výkonem svého povolání, zaměstnání nebo funkce a způsobí tím této osobě vážnou újmu na právech nebo oprávněných zájmech. Z hlediska věřícího člověka lze dodat, že vyžrazení zповědního tajemství je vždy vážnou újmu na osobnostních právech.

Požadavek plánování průběhu sociální služby též není přijatelný. Využitím služby pastorační a duchovní péče se realizuje individuální náboženská svoboda. Nutnost plánovat tyto služby by byla v rozporu s čl. 15 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť by docházelo k situaci, kdy by člověk v rozporu s Listinou mohl být na základě plánu nucen využívat služby pastorační a duchovní péče dle stanoveného plánu, což by mohlo být v rozporu s jeho svědomím, stejně jako s možností změnit své náboženství či být bez vyznání.

Nejpodstatnějším problémem této konstrukce, kdy je kaplan povinen vést záznamy o sociální službě pastorační a duchovní péče, je možnost porušení zповědního tajemství. Zповědní tajemství je zvláštní případ státem uznané mlčenlivosti, který je zakotven v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 3/2002 Sb., o svobodě náboženského vyznání a o postavení církví a náboženských společností. Nemožnost jakýmkoliv způsobem informovat o zповědním tajemství je zřejmá přímo ze zákona o církvích, když v § 7 odst. 3 se počítá s výročními zprávami o výkonu zvláštních práv, **vyjma zповědního tajemství**. Není-li možné ve výroční zprávě ani uvést počet zповědí či jinak informovat o využívání tohoto tzv. zvláštního práva, tím spíše není možné o tomtéž vést záznamy jako o jiných sociálních službách.

Lze tak uzavřít, že je nutné ze zákona vyjmout povinnost poskytovatele plánovat a vést záznamy o průběhu sociální služby pastorační a duchovní péče. Její ponechání by znamenalo rozpor s čl. 10 odst. 3, 15 odst. 1 a 16 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a založila tak protiústavnost zákona v této části. Poskytovatele služeb by dále vystavilo téměř jistému postihu za správní delikt či dokonce za trestný čin.

Tato připomínka je zásadní.

33. K čl. I bodu 117 (§ 88 písm. f), povinnost poskytovatele dodržovat lidská práva)

Doporučujeme § 88 písmeno f) zcela vypustit a následující písmena přechíslovat.

Povinnost dodržovat lidská práva je jistě základní povinností poskytovatele sociálních služeb. Ovšem tato povinnost plyne z Listiny základních práv a svobod a mezinárodních lidskoprávních smluv, nikoliv ze zákona o sociálních službách.

Tato připomínka je zásadní.

34. K čl. I bodu 121 (§ 91 odst. 1, možnost ústního uzavření smlouvy u smluv, které lze uzavírat anonymně)

Navrhujeme za dosavadní poslední větu v § 91 odst. 1 doplnit nové věty, které zní: „Požadavek písemné formy smlouvy se nepoužije u smluv, které lze uzavřít anonymně. V takovém případě je poskytovatel povinen sepsat záznam o uzavření ústní smlouvy, v němž uvede všechny náležitosti odst. 2, které lze zjistit bez nepřiměřených obtíží.“

Je nutno jasně vymežit uzavírání ústní formy smlouvy u služeb sociální prevence, kdy lze uzavírat smlouvu anonymně. V praxi se často tato smlouva uzavírá implicitně např. tím, že s klientem mluví terénní pracovník, případně v denním centru se vysprchuje. Zejména při setkání v terénu by vyjednávání o smlouvě mohlo oslovenou osobu odradit od dalšího.

V častých případech je nemožné zaznamenat všechny údaje podle § 91, odst. 2. Riziko správního deliktu a následné pokuty za nedodržení by mohlo paralyzovat pomoc zejména lidem bez domova. Proto navrhujeme, aby byl poskytovatel povinen sepsat písemný záznam o uzavření ústní smlouvy, kde uvede všechny náležitosti dle § 91 odst. 2, které lze zjistit bez nepřiměřených obtíží.

Tato připomínka je zásadní.

35. K čl. I bodu 150 (§ 101 odst. 1, financování sociálních služeb)

Navrhujeme, aby byla v § 101 odst. 1 za větu první vložena nová věta druhá, která zní: „Cenová nabídka nemůže být nejdůležitějším a rozhodujícím kritériem.“ Dosavadní druhá věta se stává třetí větou předmětného ustanovení a zůstává beze změny.

V případě, kdy cenová nabídka je nejdůležitějším kritériem při výběru zakázky, je ohrožena kvalita sociálních služeb. Reálně hrozí stav, kdy bude cenová nabídka nadřazena nad kvalitu služby, její personální a materiální vybavení, reference apod. Proto navrhujeme, aby bylo zákonem stanoveno, že cenová nabídka nemůže být nejdůležitějším a rozhodujícím kritériem. Toto ustanovení bude ve vztahu k veřejným zakázkám v oblasti sociálních služeb lex specialis k zákonu o veřejných zakázkách.

Tato připomínka je zásadní.

36. K čl. I bodu 156 (§ 105a, přiměřené použití ustanovení o nejhodnější nabídce a veřejných zakázkách)

Navrhujeme, aby byla v § 105a za slova „K zajištění dostupnosti poskytování“ doplněna slova „v daném místě a čase dosud nefungující“. Dále navrhujeme za větu první vložit novou větu druhou, která zní: „Cenová nabídka nemůže být nejdůležitějším a rozhodujícím kritériem.“ Dosavadní druhá věta se stává třetí větou předmětného ustanovení a zůstává beze změny.

Dle našeho názoru se jedná o nejednoznačné znění, které uvádí v nejistotu stávající registrované služby, zda nebude ohroženo jejich stávající působení výběrem nového poskytovatele. Není možné soutěžit služby zařazené již do sítě služeb, kvůli provozním a majetkovým vztahům provozu sociálních služeb, vkladům do personálu, pokud je služba kvalitní a není proti ni zahájeno úspěšně zahájeno řízení o odebrání registrace. Proto

navrhujeme vložení slov „v daném místě a čase dosud nefungující“, čímž bude upřesněno, že přiměřené použití ustanovení občanského zákoníku o nevhodnější nabídce nebo ustanovení zákona o veřejných zakázkách se použije pouze v případě soutěžení nové sociální služby, případně sociální služby, která není obsazena, ale nebudou tím ohroženi stávající poskytovatelé daných sociálních služeb.

Tato připomínka je zásadní.

37. K čl. I bodu 161 (§ 107 odst. 2 písm. p), správní delikt porušení lidských práv)

V návaznosti na bod č. 33 navrhujeme zcela vypustit § 107 odst. 2 písm. p).

Povinnost dodržovat lidská práva neplyne ze zákona o sociálních službách, ale z Listiny základních práv a svobod a mezinárodních lidskoprávních smluv. Stanovení správního deliktu „porušování lidských práv a svobody osoby, které poskytuje sociální služby, v rozporu s § 88 písm. f)“ je problematické.

Tato připomínka je zásadní.

38. K čl. I bodu 164 (§ 107 odst. 5, správní delikt nezabezpečení dalšího vzdělávání zaměstnanci)

Navrhujeme zcela vypustit odst. 5 novely, jež zavádí správní delikt nezabezpečení dalšího vzdělávání zaměstnanci. Následující odstavce bude nutné přečíslovat.

Odkazujeme na své obecné výhrady k systému dalšího vzdělávání (viz bod 10).

Tato připomínka je zásadní.

39. K čl. I bodu 171 (§ 111 odst. 1, další vzdělávání sociálního pracovníka)

Navrhujeme, aby za druhou větu prvního odstavce § 111 bylo vložena nová třetí věta, která zní: „V případě částečného úvazku se počet hodin dalšího vzdělávání stanoví násobkem výše úvazku a počtu hodin stanovených pro plný úvazek. Obdobně se postupuje v případě vykonávání práce na základě dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr.“ Dosavadní věta třetí, nyní čtvrtá, zůstává beze změny.

Považujeme za nutné samostatně upravit zvláštní podmínky dalšího vzdělávání pro pracovníky v sociálních službách, kteří nepracují (u daného poskytovatele) na plný úvazek, nebo pracují na základě dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr. Obzvláště v menších službách jsou často zaměstnáni pracovníci na částečné úvazky nebo dohody. U pracovníků na částečné úvazky nebo DPP, DPČ, kteří v organizaci působí celý rok, ale někteří pouze několik hodin měsíčně, je velkou finanční i organizační zátěží zajistit stanovený minimální počet hodin akreditovaných kursů a supervizí. Nadto nelze po těchto pracovnících spravedlivě požadovat, aby absolvovali stejný počet hodin školení jako ti, kteří pracují na plný úvazek.

Tato změna je důležitá rovněž proto, že podpora částečných úvazků umožňuje rodičům pečujícím o dítě nebo děti se rychleji a flexibilněji vrátit do pracovního procesu.

Tato připomínka je zásadní.

40. K čl. I bodu 178 (§ 113, předpoklady k výkonu inspekce poskytování sociálních služeb)

Navrhujeme, aby v § 113 odst. 1 byla vypuštěna slova „nebo pracovníka v sociálních službách“.

Doporučujeme, aby inspekce prováděl pracovník, který má praxi sociálního pracovníka. Pracovník, který není sociálním pracovníkem, není kompetentní kontrolovat sociálního pracovníka či sociální práci v sociálních službách.

Tato připomínka je zásadní.

41. K čl. I bodu 182 (§ 116 odst. 5 písm. c), kvalifikační předpoklady pro pečovatelskou činnost v domácnosti)

Doporučujeme vložit v § 116 odst. 5 písm. c) za slova „v oboru ošetřovatel“ slova „nebo sanitář“.

Kurz je svým obsahem velice podobný kurzu pro pracovníky v sociálních službách. Pokud zákon uznává tuto kvalifikaci pro pracovníky v písm. a), bylo by vhodné ji uznat i pro pracovníky uvedené v písm. c).

Tato připomínka je zásadní.

42. K čl. I bodu 183 (§ 116 odst. 9, další vzdělávání pracovníků v sociálních službách)

Navrhujeme v § 116 odst. 9, větě čtvrté nahradit slova „věty druhé a třetí“ za slova „věty druhé až čtvrté“.

Tato připomínka souvisí s připomínkou k § 111 odst. a reaguje na návrh vložení nové věty. Z tohoto hlediska se jedná o úpravu legislativně technickou. Považujeme však za nutné, aby byly zohledněny částečné úvazky či dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr také v rozsahu dalšího vzdělávání pracovníků v sociálních službách. Obzvláště v menších službách nebo v terénních službách, které působí v malých vesnicích (např. osobní asistence, pečovatelská služba) jsou často zaměstnání pracovníci na částečné úvazky nebo dohody.

Tato připomínka je zásadní.

43. K čl. I bodu 184 (§ 116a odst. 3, další vzdělávání dalších odborných pracovníků v sociálních službách)

Navrhujeme zcela vypustit § 116a odst. 3.

Obzvláště v menších službách jsou často zaměstnání pracovníci (obzvláště na těchto pozicích) na částečné úvazky nebo DPP. U pracovníků na částečné úvazky nebo DPP, DPČ, kteří v organizaci působí celý rok, ale někteří pouze několik hodin měsíčně, je velkou finanční i organizační zátěží zajistit 24 hodin vzdělávání za rok.

Považujeme za absurdní a nesystémové, aby např. právníci či kaplani byli nuceni absolvovat další vzdělávání v rozsahu nejméně 24 hodin ročně, pokud pracují pro poskytovatele sociálních služeb na zkrácený úvazek či dohodu o pracích konaných mimo pracovní poměr. Nadto v případě kaplanů zajišťuje jejich vzdělávání církev či náboženská společnost, která jej pověřila (platné pověření je podmínkou odborné způsobilosti dle § 116a odst. 2 písm. g)).

Tato připomínka je zásadní

K DOPROVODNÝM PRÁVNÍM PŘEDPISŮM

44. K příloze 2 vyhlášky č. 505/2006 (vymezení nepříznivých sociálních situací)

Navrhujeme v části „Nepříznivé sociální situace, bod 2 nepříznivé sociální situace pro služby sociální prevence a sociálního poradenství“ výše uvedené vyhlášky doplnit za písm. i) nové písmeno j), které zní: „Rizika sociálního vyloučení spojená s pracovním uplatněním“.

Domníváme se, že se jedná o významnou nepříznivou sociální situaci, na níž je v praxi nutno reagovat (viz např. služby sociální rehabilitace či sociálně terapeutické dílny).

Tato připomínka je zásadní.

45. K příloze č. 2 (personální standard pro služby sociální prevence poskytované v pobytové formě s 24hodinovou fyzickou přítomností pracovníků v přímé péči) vyhlášky o minimálních personálních podmínkách a minimálních materiálních a technických podmínkách poskytování sociálních služeb

Navrhujeme, aby v prvním neoznačeném odstavci v příloze č. 2 výše specifikované vyhlášky byly za odrážku se zněním „intervenční centra“ doplněny další dvě odrážky, a to: „služby pro rodinu v pobytové formě“ a „azylové domy“.

Je nezbytné, aby byly do služeb s 24hodinovou fyzickou přítomností pracovníků v přímé péči zahrnuty azylové domy a pobytové služby pro rodinu.

Tato připomínka je zásadní.

46. K příloze č. 6 (personální standard pro služby sociální péče poskytované v terénní formě) vyhlášky o minimálních personálních podmínkách a minimálních materiálních a technických podmínkách poskytování sociálních služeb

Navrhujeme rozšířit okruh služeb, pro které je výše specifikovaný personální standard určen o další služby, a to: osobní asistence, pečovatelská služba, tísňová péče, průvodcovské a předčitatelské služby, odlehčovací služby.

Doporučujeme tyto služby zařadit mezi služby s nastaveným minimálním personálním standardem s tím, že upřednostňujeme stanovení personálního standardu k počtu hodin přímé péče a k počtu klientů.

Tato připomínka je zásadní.

47. K části druhé (materiálně technické zajištění – materiálně technický standard pro služby sociální péče poskytované pobytovou formou) vyhlášky o minimálních personálních podmínkách a minimálních materiálních a technických podmínkách poskytování sociálních služeb

- I. Doporučujeme doplnit bod (15) v následujícím znění: „Výše uvedené standardy se použijí pouze v případě, že byly či musely být poskytovateli známy v době stavby budovy nebo jejího výběru za účelem poskytování sociálních služeb“.**

Smyslem tohoto ustanovení je vyloučit ta ustanovení materiálně technického standardu, která by působila retroaktivně. Jestliže poskytoval postavil/vybral vhodnou budovu za dodržení všech podmínek a procedur platných v té době, nelze bez jakékoliv náhrady tyto budovy nyní prohlásit za nevyhovující.

- II. Dále požadujeme vypustit odstavec 6. A následující odstavce přečíslovat.**

Nepovažujeme existenci dvou domů poskytujících sociální služby za segregaci. Navíc návrh vyhlášky neřeší, co se stane v situaci, kdy v jedné ulici již dvě sociální zařízení existují.

Tyto připomínky jsou zásadní.

Kontaktní osobou ve věci vypořádání připomínek je PhDr. Miloslava Váňová, Ph.D., vedoucí Odboru Evropských fondů České biskupské konference, Thákurova 3, 160 00 Praha 6, tel.: +420 220 181 341, mail: vanova@cikev.cz.

P. ThLic. Bc. Stanislav Příbyl, Th.D., CSsR
generální sekretář České biskupské konference